

[Sigsgaard.]

billigst muligt. I stedet vil Danmark, hvis man går ind for lån, der er bundet til køb af fødevarer, i praksis tvinge udviklingslandene dels til at købe fødevarer, hvor de, hvis de var frit stillet, måske ville have købt helt andre produkter, dels til at købe vore måske dyrere fødevarer i stedet for andre landes billigere produkter.

Hr. Per Møller fandt først fødevarerhjælpen odios, hvis den blev påduttet u-landene. Desværre er det jo netop det, man dybest set vil. For hvis det ikke var det, man ville, kunne man som sagt nøjes med at yde økonomiske tilskud eller lån uden leveringsbinding til udviklingslandene, og de lande, der havde behov for fødevarerhjælp, kunne så købe fødevarer her eller andetsteds. Jeg håber, at en sådan særdeles egoistisk form for u-landsbistand fortsat bliver undgået.

Hvad leveringsbindingen i øvrigt angår, kunne man forestille sig den lempet, sådan at låntagerne kunne anvende låneprovenuet til køb i andre u-lande. Det ville bidrage til at fremme handelen mellem u-landene indbyrdes. En sådan lempelse ville i hvert fald ikke komme vore store vestlige konkurrenter til gode, og det er jo det argument, man i almindelighed anfører for leveringsbindingen, at den må vi opretholde af hensyn til, at vore store konkurrenter har en tilsvarende binding.

Jeg vil spørge ministeren, om han er villig til at overveje i det mindste en sådan ordning — jeg mener, man skulle gå videre — men i det mindste en sådan ordning, hvorefter u-landene altså kunne anvende låneprovenuerne til køb helt eller delvis i andre udviklingslande og på den måde lempe leveringsbindingen, og om han måske ved lejlighed ville orientere tinget om resultatet af sådanne overvejelser.

Jeg skal tilføje, at selv uden en formel leveringsbinding vil der alligevel i långivningen ligge en stærk tilskyndelse for udviklingslandene til at anvende en væsentlig del af provenuet til køb her i landet. Så

kunne det jo nemlig være, at de lettere ville kunne opnå nye lån. Sådanne overvejelser vil de selvfølgelig gøre sig.

Jeg tror altså ikke, at en ophævelse af leveringsbindingen vil formindske Danmarks eksport til udviklingslandene væsentligt, og i hvert fald burde man med det samme gennemføre en lempelse af bindingen.

Jeg var ved første behandling inde på, at kredsen af modtagerlande politisk set er noget skæv; der er adskillige stærkt reaktionære regimer imellem, hvor det er tvivlsomt, om bistanden vil komme befolkningen til gode i fuldt omfang.

Dansk u-landsbistand koncentrerer sig jo om visse såkaldte prioritetslande. Der har hidtil, som hr. Holst var inde på det for lidt siden, været 8, og de er udvalgt, uden at folketinget eller offentligheden har haft den mindste indflydelse derpå, ja, end ikke haft en diskussion om kriterierne for udvælgelsen. På det seneste er der endog valgt et niende — det er ikke helt korrekt, når hr. Holst siger, at det kender vi ikke: det er Ghana — og det er også sket på embedsmands- og ministerplan. Jeg finder, at det er ganske utilfredsstillende, at de væsentligste afgørelser træffes uden om folketinget. Jeg finder valget af prioritetslande særdeles væsentligt, og jeg beder ministeren om i dag at tilkendegive, at han vil ændre denne praksis.

Jeg skal til sidst endnu en gang minde om, at Danmark på UNCTAD-konferencen i New Delhi gik ind på at sætte målet for bistanden til 1 pct. af bruttonationalproduktet mod hidtil 1 pct. af nettonationalproduktet. Der ligger stadig ingen plan for, hvornår og hvordan dette mål skal nås, og den redegørelse og debat om UNCTAD-konferencen, som for længe siden er lovet, er stadig ikke kommet. Det kan der være udmærkede forklaringer på, og dem kan jeg sikkert acceptere, men jeg er blot en smule bange for, at vi måske slet ikke får debatten. Nu er det jo et år siden, at konferencen fandt sted, og jeg synes, det er på tide, at